

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

House of Trump

Η αμερικανική πολιτική σκηνή θα αρχίσει σε λίγο να μοιάζει πολύ με επεισόδιο της σειράς «House of Cards». Οι αποκαλύψεις για επαφές και συναλλαγές του επιτελείου Τραμπ κατά την προεκλογική περίοδο κλιμακώνονται. Η έρευνα του ειδικού ανακριτή προχωρεί και βάζει στο στόχαστρο συγγενείς και στενούς συνεργάτες. Η ηγεσία των Ρεπουμπλικανών παρακολουθεί αμήχανη, ενώ στενεύουν απελπιστικά τα περιθώρια για να ψηφισθεί από το Κογκρέσο κάποιο σημαντικό νομοσχέδιο, κομμάτι των προεκλογικών δεσμεύσεων Τραμπ.

Το αμερικανικό «σύστημα» έχει, όμως, τα αντίβαρα και τα αντισώματά του. Είναι, για παράδειγμα, εντυπωσιακό πως προσπαθεί να προφύ-

λάξει τον αντιπρόεδρο Πενς και να τον κρατήσει έξω από τον χορό των αποκαλύψεων. Ο Πενς θεωρείται πολύ συντηρητικός, ίσως και ακραίος σε ορισμένα ζητήματα, αλλά προβλέψιμος. Έχει de facto αναλάβει τη διαχείριση πολλών υποθέσεων εθνικής ασφάλειας, εξ ου και το τηλεφώνημα με τον Έλληνα πρωθυπουργό. Ο Πενς είναι κοντά στην ομάδα των «ενηλίκων» που διαχειρίζονται την αμερικανική εξωτερική πολιτική και παίζει πια σημαντικό ρόλο. Όπως έλεγε χαρακτηριστικά γνώστης της Ουάσιγκτον, «πρόκειται για άνθρωπο από τον οποίο μπορείς να πάρεις μία σαφή, απτή απάντηση».

Όταν ο Τραμπ προκάλεσε κλίμα αβεβαιότητας γύρω από τις προθέ-

σεις του έναντι του ΝΑΤΟ, ήταν ο Πενς που πήγε στο Μόναχο για να καθυποχάσει τις ευρωπαϊκές ελίτ. Ο ίδιος μοιάζει να αντιλαμβάνεται το ενδεχόμενο να κληθεί να αντικαταστήσει τον Τραμπ σε περίπτωση «ατυχήματος». Αυτός είναι, προφανώς, ο λόγος που ξοδεύει πολύ χρόνο στη συλλογή χρημάτων από παραδοσιακούς υποστηρικτές του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος.

Είναι βέβαια πολύ νωρίς να μιλάμε για επικείμενο «ατύχημα». Η έρευνα του ειδικού ανακριτή θα πάρει μήνες. Η ανασφάλεια των Ρεπουμπλικανών θα κορυφωθεί λίγο πριν από τις εκλογές για το Κογκρέσο τον Νοέμβριο του 2018. Εκεί θα αρχίσει το άδειασμα του σημερινού προέδρου εφόσον έχει καταστεί τοξικός έως

τότε.

Όσο για εμάς εδώ στην Αθήνα, η υπερβολική ρευστότητα και εσωτερική κρίση στην Ουάσιγκτον δημιουργούν σοβαρό πρόβλημα εξεύρεσης συνομιλητών υψηλού επιπέδου. Η γραφειοκρατία κάνει τη δουλειά της και η Ελλάδα, όπως και η Κύπρος, βρίσκεται στο ραντάρ. Σε ζητήματα αιχμής όμως ενδέχεται να είναι άλλοι, πλην του προέδρου, που θα παίξουν τον καταλυτικό ρόλο. Είπαμε, αυτά που συμβαίνουν στην αμερικανική πρωτεύουσα είναι πρωτόγνωρα και ταιριάζουν περισσότερο σε σενάριο τηλεοπτικής σειράς. Δεν είναι τυχαίο πως από την Αθήνα έως το Βερολίνο και το Πεκίνο όλοι αναρωτιούνται ποιος κάνει πραγματικά κουμάντο στην Ουάσιγκτον.

ΑΥΓΗ Καρτερός Θανάσης

Τι έγινε τότε στην Ελλάδα

Ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ΑΝ.ΕΛΛ. που στήριξαν το ΟΧΙ που είπε πρώτος ο Τσίπρας, δίνοντας σκληρή και άνιση μάχη όχι μόνο εναντίον των ξένων κηδεμόνων, αλλά και εναντίον των βαρόνων, των μνημονιακών κομμάτων, των μεγάλων ΜΜΕ

Με αφορμή την επέτειο από το δημοψήφισμα: Μπαϊλντισα να ακούω τα ίδια και τα ίδια, πώς ο Τσίπρας πήρε το ΟΧΙ και το έκανε ΝΑΙ. Με όλα τα συμπαρομαρτούντα της εύλογης απογοήτευσης, αλλά και της παράλογης, ή και κατασκευασμένης, κατεδάφισης. Από ποικίλες κατευθύνσεις. Οι μεν βγάζουν τον Τσίπρα προδότη, οι δε άνθρωπο που τα δίνει όλα για την καρέκλα. Αυτό το τελευταίο, μάλιστα, εφεύρημα του Άδωνι, που όλα τα δίνει για τις ιδέες ως γνωστόν, φοριέται πολύ.

Τι έγινε τότε, σε ποιες συνθήκες, το θυμόμαστε. Και μας πονάει ακόμα. Αν ορισμένοι βρήκαν τον αποδιοπομπαίο και κατηγορούν τον Τσίπρα για τον δύσκολο συμβιβασμό, άλλοι καταγγέλλοντας ότι η ιδεολογία του επέβαλε διαφορετικό δρόμο κι άλλοι ότι η ιδεοληψία του οδήγησε σε καταστροφικό δρόμο, δικαίωμά τους. Να μην παραβλέπουν όμως κάποια πράγματα, γιατί στον μύθο που έχει κατασκευαστεί το δημοψήφισμα εμφανίζεται περίπου ως θεόσταλτο. Και ο Τσίπρας ως ο άνθρωπος που καταπάτησε την ετυμηγορία του.

Ήταν ο Τσίπρας, όμως, που αποφάσισε το δημοψήφισμα ως έσχατη απάντηση στον εκβιασμό των

δανειστών. Ήταν ο Τσίπρας που το προχώρησε, παρά τις απειλές και τα τελεσίγραφα. Ήταν ο Τσίπρας που είπε πρώτος ΟΧΙ. Και ήταν ο ΣΥΡΙΖΑ και οι ΑΝ.ΕΛΛ. που στήριξαν το ΟΧΙ, δίνοντας σκληρή και άνιση μάχη όχι μόνο εναντίον των ξένων κηδεμόνων, αλλά και εναντίον των ντόπιων συμμοριών, των βαρόνων, των μνημονιακών κομμάτων, των μεγάλων ΜΜΕ, του κατασκευασμένου τρόμου.

Σε όποιους εμφανίζουν το δημοψήφισμα όχι σαν κορύφωση μιας μάχης, σαν προσπάθεια να εισβάλει ο λαός σ' αυτή, αλλά σαν θεατρικό δρώμενο, που κραύγαζε ΟΧΙ, υπονοώντας ΝΑΙ -γιατί μ' αυτό τον παραλογισμό, που καταργεί τον λογισμό, μας ζητούν λογαριασμό- η απάντηση είναι μια: Έτσι είναι, αν έτσι το θέλετε. Αλλά όσοι και σήμερα αγωνιούν, βαδίζοντας κάτω από πυκνά πυρά, πρέπει να θυμούνται ποιοι ήταν οι αυτουργοί του δημοψηφίσματος. Και ποιοι σήκωσαν τη σημαία του ΟΧΙ.

Αν αφήσουμε στην μπάντα προδοσίες και κωλοτούμπες, τα μετά το δημοψήφισμα τα συζητάμε. Χωρίς να ξεχνάμε όμως στις νέες συνθήκες τα παλιά κιτάπια: Οι συμβιβασμοί συχνά επιβάλλονται από τις περιστάσεις σε ένα μαχόμενο κόμμα. Και είναι παράλογο να αρνηθείς μια για πάντα να εισπράξεις, έστω με δόσεις, όσα σου χρυστάνε...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Είναι η Δικαιοσύνη το καταφύγιο των αδικημένων;

Πολλά λέει στην ανακοίνωση της η Ένωση Δικαστών και Εισαγγελέων για να απαντήσει στις επιθέσεις κυβερνητικών στελεχών. Όμως την τελευταία φράση θα μπορούσε να την είχε αποφύγει. Εκτίθεται.

Καταλήγει η ανακοίνωση με το βαρύγδουπο: «Οι δικαστικοί και εισαγγελικοί λειτουργοί προασπίζονται και περιφρουρούν την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης που αποτελεί το τελευταίο καταφύγιο για κάθε αδικημένο πολίτη».

Είναι λοιπόν η Δικαιοσύνη το τελευταίο καταφύγιο των αδικημένων; Αυτό πρέπει να είναι, αλλά δυστυχώς δεν είναι. Δεν θα μακρηγορήσω θυμίζοντας πολλές αποφάσεις δικαστηρίων που προκάλεσαν, τουλάχιστον δυσάρεστη έκπληξη στους πολίτες.

Θα αναφερθώ σε δύο πρόσφατα περιστατικά.

Ο Άρειος Πάγος αποφάσισε ότι η συστηματική καθυστέρηση στις πληρωμές εργαζομένων δεν συνιστά βλαπτική μεταβολή της εργασιακής σχέσης, εκτός αν αποδειχτεί ότι ο εργοδότης έχει δόλο και το κάνει για να υποχρεώσει τον απλήρωτο εργαζόμενο να αποχωρήσει από την επιχείρησή του. Συγγνώμη, αλλά εδώ έχουμε να κάνουμε με μια απόφαση που προστατεύει όχι τους αδικημένους, αλλά τους μπαταχτοσίδες εργοδότες που στις περισσότερες περιπτώσεις είναι πλούσιοι, μερικοί εκ των οποίων μάλιστα προκαλούν με τον πολυτελή βίο τους.

Το φαινόμενο είναι γενικευμένο στην Ελλάδα της κρίσης και οι απλήρωτοι εργαζόμενοι ζουν συνεχώς σε συνθήκες εκβιασμού, ενώ οι περισσότερες των ιδιοκτητών (ακίνητα, κινητά, καταθέσεις σε φορολογικούς παραδείσους) παραμένουν στο απυρόβλητο.

Περιστατικό δεύτερο. Ο αναρχικός Τάσος Θεοφίλου είχε καταδικαστεί το 2012 σε 25 χρόνια κάθειρξη για συμμετοχή σε τρομοκρατική οργάνωση, συνέργεια σε φόνο και ληστεία. Το Πενταμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων τον αθώωσε τον Ιούλιο του 2017. Θα πει κάποιος ορίστε, έλαμψε επιτέλους η αλήθεια και η Δικαιοσύνη έπραξε το καθήκον της. Ναι, αλλά ο Θεοφίλου έμεινε πέντε χρόνια στη φυλακή. Γι' αυτά τα πέντε χρόνια που έχασε από τη ζωή του θα απολογηθεί κάποιος;

Εκτός αν ο Θεοφίλου ως αναρχικός δεν ανήκει στην κατηγορία των αδικημένων αυτού του κόσμου.